

Acum de Paști e vremea să ne aplecăm spre ceea ce trece dincolo de planul fizic al vieții cotidiene.

În viața omului există timp pentru sacru și timp pentru profan, Săptămâna Mare este timp sacru închinat întru cinstirea Lui Dumnezeu și a mărturisirii de credință, pe care omul, ființă creată de Dumnezeu, este dator să o facă. În astfel de zile, precum cele ale Săptămânii Mari și a Săptămânii Luminate, suntem cu fața spre metafizic și cu expresia îndreptată spre eternitate și spre cele ce sunt mai presus de noi.

Este vremea pentru post, rugăciune, iertare, împăcare, spovedanie și introspecție sufletească. Omul creștin se eliberează în aceste zile de apăsarea presiunii cotidiene, de tulburările factorului efemer și teluric, într-un cuvânt de tot ceea ce reprezintă profanul din perimetrul existenței omenești.

Nu este timpul încrâncenării și al agitației de zi cu zi, orice bulversare de acest fel fiind o pârghe nedorită și incorectă, care împinge omul în afara orbitei sale sufletești, în niște clipe în care singurul lucru care contează cu adevărat este comuniunea omului cu Dumnezeu în contextul miracolului universal al Învierii Fiului Lui Dumnezeu spre eliberarea omului de sub rău, păcat și întru mântuirea lumii.

În această perioadă sacră pe care o traversăm acum nu există a înțelege timpul în stilul gregarei expresii „o zi ca oricare alta”.

În Săptămâna Mare și în Săptămâna Luminată nicio zi nu este ca oricare alta, iar o astfel de optică, optica timpului banal mundan, bun pentru orice, nu ar putea reprezenta altceva decât o insolență pe care în stilul utilitarist-relativist, omul care se iubește prea mult pe sine, în logica autosuficienței și materialismului, o face refuzând a se lăsa cuprins de cosmicul miracol al Învierii Domnului.

Aceste două Săptămâni Mari ale creștinătății sunt făcute pentru a încerca a cuprinde cu mintea omenească dimensiunea uriașă a sacrificiului Lui Dumnezeu pentru om, sacrificiu făcut din prea marea Sa iubire față de mărunta și instabila Sa creație.

E timpul ca omul să înțeleagă că permanentul zbucium, atmosfera conflictuală și litigioasă și lipsa de respect și bunăvoință față de aproapele său, sunt lucruri care îl îndepărtează de menirea înălțării sale spirituale.

Așadar să încercăm cu toții a ne concentra spre îndumnezeirea noastră și spre dezvoltarea laturii superioare din ființa noastră, căci timpul sacru este deopotrivă timp pentru noi și pentru Dumnezeu. Să nu uităm îndemnul Lui Dumnezeu-Fiul, Iisus Hristos, care spune să dăm Lui Dumnezeu ceea ce este al Lui Dumnezeu.

Traversăm un timp sacru în care omul trebuie să lase preocupările efemere și telurice și să se dedice Lui Dumnezeu care se sacrifică pentru ridicarea sa din întuneric!

Să aveți o sărbătoare a Sfintei Învieri cu sănătate, lumină și multă credință întru mântuire și eliberare de rău!

Daniel Gheorghe
Deputat PNL